د حال ابدیت

لیکوال: محمد انور وفا سمندر

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ سره ایښي کتابونه (۵)

دا یو غږپ غږورنا، (د حال ابدیت)

تاسو ( ) ته، په ټول درنښت ډالۍ شو؛

د زړونو او ذهنونو، د روښنایۍ په نیت یې وځښئ!

مینه اکادمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای تعالی په نامه؛

چې له نامه نه يې، د خالصې مينې ورحمت
عطر، زمورږ پر زخم زخم زړونو، را اوري او بقا
راکوي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی!

و هغه ته، چې (تېره) او (راتلونکې) یې په خدای سپارلې؛
پر (اوس)، ویښ واګاه دی.
او ځان‌ونور وګړي، د خدای ګڼي؛ ځکه نو د چا (سر،
آزادی‌ومال) ته نیت نه کړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای تعالی په نامه،

چې له نامه نه يې، د خالصې مينې او رحمت عطر،
زمونږ پر زخم زخم زړونو، را اوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: د حال ابدیت

لیکوال: محمد انور وفا سمندر

ډیزاین: هېوادمل ګرافیکس (۰۷۸٦۷۸۵۷۲۰)

FB.com/hewadmal.graphics

چاپشمېر: ۵۰۰ ټوکه

خپرندوی: مینه اکادمي

د خپرونو لړۍ: (٦)

لومړی چاپ: د ۱۴۰۰المریز لپردیز کال پسرلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۱

خدای شته.
د غږ ابدي سندره شته.
د رڼا ناتمام بحر شته.
زه د څه شاهد یم!؟
حال، د حقیقت بحر دی.

حال
۲

«هرڅه دا اوس شته!
خدای شته.
دنیا شته.
دنیاګانې شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر هغه څه، چې خدايي خلاق غږ (کلمې) پنځولي، دا ټول شته!
زه هم يم!
نو ولې دغه شېبه، دا هرڅه؛ نه وينم،
نه اورم او ترې خبر نه يم!؟
اړواوې، د خدايي اروا تبعيد شوي بڅرکي دي،
چې په بېلابېلو شکلونو، نژادونو، انواعو
او خېلونو کې، را بربنډېږي!
اروا چې له خپلې سرچينې سره يو شي، ژوندۍ به شي...
ښايي بيا به په (شېبه) کې هرڅه وينې،
اوري او د ټولې هستۍ پوهه او خبرتيا به ورسره وي.»
دا يې ووېل او راته کړل يې: «دې ته (اوس) وايي؛
نو ووايه: زړه يې لرې!؟»
مينې اکادمېسن خو هماسې چې بې‌دليله را ښکاره شو، بې‌دليله ولاړ؛ اوس
ځان سره وايم:
«رښتيا چې مينه لوی زړه غواړي!»

حال
۳

«حال ومومه، پرته له دې، ته هېڅېرې نه يې!
ټوله زمانه او هرڅه په حال کې راټول دي.
هغوی چې روانه شېبه يې موندلې،
په ټوله معنا ژوند کوي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال

۴

آینده، د اوس مرګ دی!
څوک، چې د «راتلونکې» په انتظار وخت تېروي،
«اوس» له لاسه ورکوي!
یوازې اوس حقیقي ده.
اوس ټوله زمانه ده.
یوازې هغوی د ژوند عطر څښي، چې اوس یې موندلې.
دا ډول وګړي، چې پام یې پر حال راټول دی،
ځان‌ښوونکي (selfmaster) ، دي.
اوس زمانه کې، خپلې ټولې واګې، زړه ته ورکړئ!
پرېږدئ، چې زړه مو له هر چا او شي سره، مینه وکړي.
شاوخوا وګړي او هر څه مو، د خدایي ارادې الفبا دي.
مینه، خدایي ده،
څومره، چې نورو ته ورکول کېږي،
چاپېریال مو، لا مینه‌ګر کېږي.

حال

۵

حال، یعني له هېڅ او هېڅ شي سره نه ټرلتیا.
ته د هېڅ او هېڅ شي، فرعي برخه نه یې!
نو هر راز ذهني، عاطفي او احساسي ټرلتیا، وشلوه!
د چا پر ښووبدو هم، قضاوت مه‌کړه؛
ځکه خدای شته؛ نور نو څه غواړې!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال همدا دی.
ابدي زمانه، همدا ده.
حال حاضر ابديت دی.

حال
٦

حال، يعني دا اوس چېرې يو؟
دغه شېبه بايد تنفس کړو.
شېبه بايد واورو.
او که وايو څه؛
نو ددغې شېبې، سندره به وي.
شېبه، له ژونده لبريزه ده.
شېبه کې اوسئ او د (ځان) او (هغه)،
د تازه پوهې، جام وڅښئ.

حال
٧

د غږ د ژوندي جريان لوستلو له‌پاره،
شېبه کې دېره شئ.
غږ د خرد رود دی، چې د شېبې په ابدي زمان کې-
لکه وينه په رګو کې، ځغلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپبه، د ټولې پوهې زمانه ده.
څه شی مه‌لټوئ،
فقط شپبه، په‌خپل اکسیجن، بدله کړئ.

حال
۸

خدای دغه شپبه، هرځای- هرچا سره شته.
فقط دغه شپبه!
څه شی مه‌لټوئ.
هېڅ شی، له دغې شپبې، دباندې نه‌دی.

حال
۹

دغه شپبه، دنیا شته.
زه او میلیاردونه- په فکر-باور، رنګین وګړي، شته.
بې‌شمېره نور، زنده سري شته.
زمکه، ستوري، کهکشانونه شته.
د هستۍ نالیدلي او له اندازې وتي، قلمرونه شته.
خو چېرې؟
دلته، دغه شپبه هرڅه شته!
نو دا ټول د (ځان) دننه شته؛ اګاه باید واوسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال

۱۰

تیتانیک ولاړه،
اتللو ولاړه،
دسدمونا ولاړه؛ ادبیاتو او خاطرو کې مجسمه شوه!
خو «اوس» ژوندۍ کیسه ده.
ته یې پنځونکی،
ته یې لوبغاړی،
ته یې لیدونکی!
دا ژوند ده.
او ژوند، ژوندۍ کیسه ده.
دا ته پنځوې او ته یې ترلاسه کوې!
دا کیسه ستا د فکر، ارادې او هڅو، د مني درمند دی.
شهکار همدا دی؛ خو چې دغه شېبه داسې ژوند وکړې،
چې د تخلیق اراده یې غواړي.
دا شېبه بې‌جوړې ده.
دا شېبه همدا اوس شته.
په معجزه یې واړوه؛
خدایي اراده حاضره معجزه ده.
خلقت ته یو تازه، یو نوی، یو مینه‌ګر، نظر وکړه؛
که غواړې، د ټول تخلیق څښتن وویني،
نو د ټول تخلیق لیدلو ته، خپل زړه، بې‌کاره کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۱۱

هرڅه دغه شېبه شته.

پلرونه، مېندې، نیکونه...

دا ټولې څېرې ولاړې؛ خاورینې شوې!

خو اروا هره شېبه-دغه شېبه- شته.

«اوس»، د ابدیت زمانه ده.

اوس، همیشه، «اوس» شته؛ او دا ابدیت دی.

دباندې نه‌شې وتلای؛

له اوس دباندې هېڅ نه‌شته.

اوس د حقیقت قلمرو دی.

د حقیقت (سا) په اوس کې چلېږي.

حال
۱۲

د پیړیو په عمر وینا:

«هېڅ‌مهال، پرته له حال څخه، بل څه نه‌شته؛

او که مور ونه‌شو کولای، په دغه وضعیت کې ژوند وکړو،

په هېڅ ځای او هېڅ بل مهال کې یې، نه‌شو کولای!»

حال ستاسو دی. او پرته له حال څخه، نه ځای شته، نه زمان!»

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۱۳

ډوډۍ،
د عشق په اور پخه سنځله ده.
بانکونو ته لاس مه نیسئ؛
له ګاوصندوکونو یې،
سنځلې د ګرد په شان څنډلي!

حال
۱۴

په دې شنه سهار مې زړه را ډک شو:
«ما نو ژوند او ژوندو ته څه کړي!؟»
بېرته مې د زړه له خاموش سخنور نه واورېدل:
«ته څه لرې، چې ویې کوې!؟»
ما وېل: رښتیا وایې!
دی نه‌دی؛ «هغه» دی.
باید ارام، تسلیم او مشکور واوسم؛
چې د عشق نګه اراده، را میدان ته شي.
راځئ یو کار وکړو:
د ساري په توګه- دا اوس
کومه څېره، یوه ونه، یو ګل، یوه پاڼه...وینئ!
دا هرڅه چې دي، هغه د ابدیت له خاطرو، یوه جلا ښکلا، په یاد راوړي.
مینه حضور لري؛ خو چې زه (ځان) ورته لاره کړم: دا اوس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۱۵

«یوازې حقیقت شته.
او مور په هغه کې سا باسو؛ خوندي یو.
او دا ټول همدغه شېبه روان دي.
شېبه، د ټول ژوند، ژوندۍ زمانه ده.
شېبه حس کړئ؛
شېبه واورئ؛
شېبه درک کړئ؛
ټول حقیقت همدا دی.»
(د مینې اکاډمېسین له مسېج څخه)

حال
۱۶

ژوند، د حقیقت د کشف زمانه ده.
حقیقت شته؛ همدا اوس یې واوره او ووینه!
حقیقت پرون او سبا نه‌لري؛
حقیقت دا اوس شته.
اوس، د ټول حقیقت، ژوندۍ زمانه ده.

حال
۱۷

هرڅه دا اوس شته.
ستا حقیقت، ستا د اګاهۍ په اندازه، ارت او پراخ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقت، په متر او په زمان، نه اندازه کیږي.
د حقیقت زمان اوس دی.
زمونږ ذهني پوهه، د پرون او د سبا په هوس او لوړه، ډکه ده.
پرېږده، چې (اوس)، تا له خپلو ذهني محدودیتونو ووینځي.

حال
۱۸

د حقیقت د لوستلو شېبه، دغه ده.
اوس، ابدي زمانه ده.
دغه اګاهي باید له ذهني حالته، عیني حالت ته راولو.
د حقیقت ثبوت همدا دی.

حال
۱۹

مینه ګره څښتنه!
هرڅه سپارم او سر په پوره تسلیمی، د خوب پر بالښت ږدم.
زه څه نه یم او نه یې نه‌لرم، چې ویې ساتم.
ستا په غوښتنه راضي یم.
غواړم ټول وخت، ستا غوښتنه ووینم!
ټول وخت ستا غوښته واورم!
او تل په دې درک کې واوسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۲۰

د خدای د حضور زمانه،
خدای شته؛ نو بل څه شی وغواړو!؟
خدای شته او هغه زمور له ویلو او غوښتلو دمخه؛
زمور پر اړتیاوو پوهیږي.
خدای شته او هرڅه په‌خپل طبیعي وخت را سره شته.
خدای شته او بل هیڅ شی، د غوښتلو له‌پاره نه‌شته!
نو؛ حال خپل کړئ،
حال له حضوره ډکه، بډایي ده.

حال
۲۱

پرانستی لیدلوری:
«د اګاهۍ داسې وضعیت دی، چې هغه کې مور هم‌مهاله، کولای شو،
هرڅه ووینو او وپوهیږو!»
مینه همدا ده؛
د هستۍ په ابدیت کې هستوګنه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۲۲

حقیقت شته. حقیقت دننه دی؛ نه بهر له موږه.
باید درک یې کړو؛ دغه شپبه او همدلته.
هغه زموږ ـیوه یوه- یوه برخه دی؛
لکه سا راکښل مو،
خوړل او څښل مو.
اوس کې هستوګنه، ټوله پوهه کې لامبل دي.

حال
۲۳

موږ بې‌له ځنډه، دغه روانه شپبه، په‌خپله خوښه،
ځان د «هغه» له‌پاره پرانیزو.
ټوله هوښیاري همدغه ده.
څه شي پسې لاس او پښې مه اچوئ؛
یوازې یو میږن زړه راته په کار دی.

حال
۲۴

زړه مو مرغۍ مرغۍ کېږي؛ غواړو همدا شپبه- ټوله نړۍ- خبره او بدله کړو!!
ځکه موږ د حقیقت اوبه څښلي!!!
خو د حقیقت استادان داسې نه‌کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه هغوی پوهیږي، چې د وګړي له اجازې پرته،
د هغه فردي اګاهۍ ته ورننوتل، د هغه پر آزادۍ تیری دی.
نو زه وایم: د هستۍ عاشق سلطانه!
ستا له بشپړې هوښیارۍ ځخه- دغه شېبه،
نورو ته څه زیری راوړلای شم؟
بیا څه چې د زړه خاموش معلم څه راته ووېل،
هغسې کوم.

حال
۲۵

د کمپیوټر کړکۍ ته ناست وم؛
د ونې یوې پانې سره مې لیدل!
پانې، خپله ټوله ښکلا او ځلا د خدای په نوم خوشې کړې وه؛
پانه تشه جالي وه، نه شنه او نه هم ژوندۍ!
د پانې کالبوت تار تار سره نښتی و، ژوند یې نه و!
ژوند خدایي دی، خدای ته ورځي!
خدای چې نه وي، دنیا وچ، تیاره
او تار تار کالبوت پاتې کېږي.
خدای شته؛
خو چې ذهن مرګ ونه ویني.
خدای دی؛
خو چې ذهن (ځای) خوشې کړي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې زه خپل کارونه،
له تاریخه، راټول کړم!

حال
٢٦

...

دومره څه و، چې پرته له دې درې ټکو، په هېڅ څیز کې نه ځاېدل.

ټکي، نه ویل شوې کلمې دي.

ټکي، د کلمو له شکله، له حالته الوتي!

ټکي، په خدای خبر دي.

ځکه کرښې، هندسې او تبصرې نه جوړوي.

خدای شته؛

نور څه دي، چې باید وویل شي!؟

خدای شته؛

زه څوک یم چې توضیح ورکړم!؟

خدای شته؛

نو هېڅ څیز نه‌شته!!!

ما څه ونه ویل؛

هغه تش ځایونه وغږېدل،

چې د پانې، د وزن او شکل په تللو سره،

ما د مړو تارونو، په تشیال کې ولیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۲۷

خدای شته.

خدای مینه دی،

مینه یې را په مخه کړې،

او مینه؛ لکه خدای یې چې دی!

خدای خپله وینا ښیي!

نو چېرې ولاړ شو؟

خدای هغه څه وایي، چې دی.

خدای چې دی، نو څوک یې نه‌شي پټولای؛

نه‌شي معنا کولای؛

نه‌شي را زده‌کولای.

خدای شته؛

نو څه شی رازده‌کوئ؟!

لمر شته؛

عکسونه څه کړم.

ژوند شته؛

متن به څه ووایي؟

خدای وایي؛

نو مه‌غږېږئ!!

خدای چې غږېږي؛ نو له ځانه مه‌غږېږئ!

وګړی، خدای هغسې وایي، چې وینې یې!

هغه هومره شته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پوهېدلای يې شم.
هومره ياد ته راځي،
چې په نېږديوالي يې مومن يم.
هومره مينه راسره کوي،
چې مينه يې ځلولای شم.
هومره لوی او بښوونکی دی،
چې زړه ورته پرانستی شم.
هومره زما دی،
چې زه ورته ځار شوی يم.
هومره مې په خوله راځي،
چې ورته خوله شوی يم.
هومره يې اورم،
چې غوږونه مې ورته سپين کړي.
...
څه و، پرېږده چې همدا ټکي يې په ځان کې خوندي کړي.
خدای دغه اوس شته،
خو چې زه هېڅ ونه وينم.

حال
۲۸

د ځنګله ونو ته مې کتل او ورسره ويښ شوم:
«دا ونې-دا نومونه دي، چې کرل شوي!»
ونې روانې دي، خېژي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونې، ځانته پښې کېږي!
ونې، خپل سرنوشت پېژني!!
ونې، په‌خپل قد وښکلو سره،
خپل سرنوشت ښکلوي!
ونې، فضا ډکوي!
تشه چې خدای پیدا کوله؛
چېرې وه؟
تشه چې خدایي ده؛
نو پر څه شي ډکه شوې؟
تشې، څه شی تمثیل کړي.
په تشه کې هرڅه شته،
خو د هېڅا پر انځور ډکه نه‌ده.
تشه سپینه؛ هومره چې یوه کلمه یې نه شم لیکلای.
تشه یوه کلمه هم نه‌ده.
هغه بې‌متنه کتاب ده.
هغه څه ده، چې دا شي، هغه شي؛
کتاب هم شي.
همدا اوس؛ غټه کلمه همدا ده.

حال
۲۹

دغه ګل چې زه یې وینم،
ولې مري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا زه هغه ګل نه‌یم،
چې هغه مې مړینې ته اوښکې تویوي؟
ایا کانې ددې وړ نه‌دی،
چې سنګ‌شکن، اوښکې پرې توپې کړي!؟
ایا زه د یوه بل جنس ډبره نه یم،
چې سنګ‌شکن مې، په اوښکو-تل کې، زړه را شین کوي؟

حال
۳۰

زه څه شی افشا کوم!؟
څه شی پټ دي، چې په دې شکلي کرښو را برښه شي.
خدای په څه شي وژبارم؟!
په رښتیا چې ذهن یم وژلی!
دا زما زوکړه ده؛(...)
زه په هغو دریو ټکو کې پټ شوم،
چې حتا خپل ذهن مې هم نه‌پرې پوهیږي!!
سپینه پر ما ډکه ده.
په هر شي چې نه یم غږېدلی، هغه ډک دي.
خدای شته او ذهن په نومونه کې،
ما مات ګوټ خوځوي،
چې خدای لېرې شي!
ذهن بلا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن د شیطان لویه بلا ده.
ذهن په‌خپلو ویناوو سره، یوازې فاصلې اوږدوي.
خو زما او (زه) فاصله، یو وښته ده.
وښته هم نه‌شته؛ وښته هم یوه بله تیاره ده.
څومره چې زده‌کوو، یا یې ورزده‌کوو،
نومونه او واټنونه ډېرېږي.
خدای، له هغه وخته شته،
چې زما په ذهن کې لا د (خدای) نوم، نه و!
لکه چې همدا اوس زمانه ده!!

حال
۳۱

زه خدای غواړم؛
هغه پشې چې شړپه شړپه اوبه څښي، خدای غواړي؛
خو لږ یې غواړي؛ څکه اوبه څښي.
او اوبه خدای رالېږلي.
پشې اوبه نه څښلوي.
پشې زه په خونه او پر دسترخوان او بالښت نه پرېږدم؛
ککړه پشې!!
پشې ککړه ده،
حتا دومره لیونې چې خپل څو ورځنی بچی هم خوري؛
بچی خدای رالېږلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې خدای رالېږلي شیان خوري، څښي
او یا وربانديې اوږده غځېږي؛
غواړي له خدای سره یوازې شي.
«هغه» نه کتاب لري،
نه شناخته او نه د خاطراتو کتابچه!
ټوله پښې- حتا یو څلی- نه لري،
پښې چې مړه شوه، سپیان یې خوري؛
پښې په‌خپل مردار کالبوت پسې نه‌ژاړي.
پښې هلته روانه ده، چې خدای وربللې.
نو زما دومره خدای غوښتل څه شول؟؟؟
خدای شته؛ آه ه ه...خو ما وغوښته!

حال
۳۲

دا څېره مې چې اغوستې،
شیبه په شیبه خاورې- دوړه کېږي!
هره ساه چې را کاږم،
بې‌شمېره اټومونه زما سږو او بدن غړو ته ننوځي!
دا اټومونه، هګل هم را ښکلي، فیثاغورث او
د خواجه اسحق زیارت[1] په سوزنده غولي؛

۱ - خواجه اسحاق زیات، د میدان درې بره برخه کې، د میدانوالو د هدېرې پر لمنه موقعیت لري. د پلرو او نیکونو له خولې مو اورېدلي، چې هغه د خپلې زمانې مشهور ولي ؤ. سیمه وال یې هره ورځ زیارت ته ورځي، دردمنې پیغلې او مېرمنې هم هلته زړونه د اوښکو په ژبه تشوي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت سپي هم را ښکلي!
زه د چا یوه برخه یم؟
که دا میلیونونه واړه او زاړه فیلسوفان او نقاشان چې
څېرې او دبدبې یې خاورې دوړې شوي،
زما برخې دي!
چا راوړی یم؛ څوک مې راوړي دي؟
یوازې یو شته!
یو د هېڅا نه‌شي کېدای؛
ځکه یې ټول لري.
ایا ټولې بشري تمدني لړۍ، پر دې ارزي،
چې یو «زه» خاورې- دوړه شي؟!
مور چېرې ورکېږو؛
کومه خوا لېرې کېږو؛
پر څه شي ورټولېږو؟
چېرې به ځو چې نه ورک شو؛ نه پیدا!!!
زه چې پر دې نه‌پوهېږم، بشري مالومات به څه کړم.
زه هغسې چې یم، کېږم
راټولېږم...
په وېلو نه‌شوه؛
ټول مې پرېښول چې په همدې درېو ټکو کې شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۳۳

دغه هوا چې زه يې را کاږم، د کوم نژاد ده؟
دغه اتومونه چې بدن ته ننوځي او بهرته وځي،
په څه يادېږي؟
ژوند کوم جنس دی، چې آدم او ښامار يې لري...
ژوند اصل دی،
که دا ذهني نومونې چې ټول تاريخ يې،
د وژلو قصه دی!!
اوس، د ټولې پوهې باغ دی.

حال
۳۴

د زمان له شيبو؛
شيبه، شيبه په يوه کالب کې، په بل کالب کې،
را وتی او ورځخه «پورته» شوی يم!
د بدن کالب نه‌شته؛ يوازې مړه عکسونه دي،
چې په (تمدونونو) کې،
سره جنګېږي!
که يو ځل فزيکي زمان ودروم،
په څټ ولاړ شم، زما لاره به چېرې وشي!؟
بل څه نه‌شته چې وېې مومم؛ خو خدای!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه څټ ته ځم، له متن څخه دمخه کېږم؛
له «اوسپنې» «برنز» «مس» «ډبرې» وتلی، وتلی
یوازې خدای موندل کېږي...

حال
۳۵

دا کرښې هم عجیبه سترګې دي!
زه په کرښو لګیا یم؛ غواړم (غټ) ووینم!
غټ که غ غ غ غ...ټ وي،
په دې خولې کې به څنګه ځای شي!
غټ د خولې نه‌دی.
غټ د متن او کرښو نه دي.
غټ (ټول) دی؛ خو یو هم نه‌دی.
غټ دی؛ خو نه دغه څېره،
خبره او وچه د حروفو صندوقچه!
غټ شته.
غټ بهېرې؛ غږېرې؛ څرګندېرې!
ټوله هستي یوه په نومونو، نژادونو، باورونو...
داغ کړې خوله ده، چې (غټ) غږوي.
هر غږ، او آه، او مینهګره اوښکه،
هماغه غږ ده چې غټ غږوي.
خو، خو، خو؛
دا ټول همدا شېبه شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
٣٦

څوک نه وم، چې ځان پیدا کړم،
نوم پیدا کړم، سیمهوال او فکروال شم؛
قوم او ژبه او پالنځی یې پیدا، پیدا...
شم!
زمکه نه وه، چې پاتې شم.
معبدونه او زمکنې خدایان نه وو،
چې ژوندي واوسي!
مړه دي؛ کانې مړه دي.
په کانو که ورمنډه کړم، حتا پلار، نیکه، غور...
لر او بر نیکه ورک کوم.
زما څوک نه‌شته؛ څه شی نه‌شته.
خدای شته؛ خو څوک یې نه‌شته.
خدای شته؛ ځکه دروغو ته ځای نه‌شته.
دا څوکی، مېز، کمپیوټر...
خونه، ودانی، ښار...
هیواد، زمکه، کیهان...
هستي او نیستي نه‌شته؛ خدای شته.
لکه دا اوس چې شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۳۷

دا ورځ څه شوه،
دا شیبه څه شوه!؟
زه د شیبې، ورځې، مباشتې
او کال یم، که واړه زه یم؟!
زه دغه شیبه یم، څومره چې ویښه په ځان کې لرم-تېروم!
نن مې په‌خپلو ساه را ښکلو، ویناوو، چلندونو،
سره-پره کړه!!
وینې زما وې؛ ما تویې کړې.
ما (هغه) ونه لید.
ما خپلې کړې، وړې خواوې،
دلته-لکه هالته...
په سړې او مانفسټ یا عقل کې لیدې؛
رنګې کړې!
لا کور، لا تیاره شوم؛ لا ډک لا جاهل شوم!
یوازې اوس شته؛
اوس د زمانې مور ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
٣٨

تبتي راهب به هر سهار خپلې نارې داسې ځوابولې:
-بوکوجو!
-آورم ښاغلیه!
-هوښیار اوسه! دادی یوه بله ورځ هم درکړل شوه!
-ښه ده ښاغلیه! زه به خپل ټول وس کوم!»
مریدانو ګڼله، چې راهب زیاتې بودا شوی، لیونی شوی؛
خو دننه یې ځانونه نه کتل، چې خپل غږ یې دی، خپل ځواب یې دی!
تبتي راهب، ویده مریدان په «اوس» راویښول!
په رښتیا چې په اوس راوښېدل هم، تر قیامت کم نه دي!
په اوس چې راویښ شوې،
د ذهني زمان ټول ویشونه خاورې-دوړه کېږي!

حال
٣٩

غوږې په دواړو غوږو را پرتې دي او یوه هغه شپېلۍ غږېږي،
چې ټوله ځواني یې د (زاړه ښار) په سرپټو کوڅو کې بورا شوه؛
له وچو لرګو-وسو سره والوته
او دلته کسټ په غله ژبه،
ما د غږونو په کاغذونو کې اوبه کوي!
غږ شته؛ کاغذ څنګه اورم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ نه ثبتېږي، نه ودرېږي، نه وچېږي!
غږ نه مري؛
ترڅو «غږ» ته ورسېږي.
ربښتيا چې اوس د ټول زمان هستوګنځی دی.

حال

۴۰

ژوند په يوه کالب کې راويښېږي، الوزي،
ژوند ته ځي.
ژوند شته؛ خو نه وېل کېږي.
ويل، کړل، جوړول، ورانول...زمکني دي.
زه يم؛ نو څه شی جوړ شي؟؟؟
چې خدايي نه وي، په کومو سترګو به پاتې شي!!!
هی!
څومره مې زمکه، هوا،
اور، اوبه، باد
باد، باد متن کړل؛ خو نه شوم!
زه هغه يم، چې يوازې خدای ته معلوم دی.
خدای دا اوس اوس کامل دی،
هی هی!
دا مې څومره زده کول.
ها خو هرڅه کې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لکه چې کتابونه او ډبرې، له یوه جنسه شول.

...

نه به یې وایم، کنه کتابي ډبرې، بل نژاد راباسي.

حال

۴۱

شپه کې داسې ویښه پېښېږي:

خدایه، دومره شتوالي ته څه وکړم؟

وناڅم، آوازونه ووایم، که سپین پاتې شم، چې دا کاروان کاروان غږونه،

دا ګلان ګلان رنګونه،

دا سمندر سمندر مینه را باندې تېره شي.

دا «...» راته وایي، چې لومړنی حرکت، نڅاه ده!

لومړنی غږ، سندره،

او پیلنی انځور هغه دی، چې لا په خوله نه راځي!

زه به هغه ژبه را ژوندی کوم، چې «هغه» وربانديې سندره شي.

زه به هغه غوږ را ویښوم، چې «غږ» او «رڼا» یې وربانديې را دننه‌شي،

ما پاک یوسي؛

د ذهن او حواسو له غلاوو مې ووینځي.

هاااای! اوس څه بختور وخت دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۴۲

هرڅه دا اوس شته.
نوره زمانه، زما حافظې جوړه کړې.
اوس یوازینی دی. یو همدا اوس دی.
تللې لاړه، نه راغلې نه‌شته، رښتیا همدا اوس ده.
واټن همدا دی. واټن هغې زمانې جوړ کړی،
چې ما ته د عمر شیبې، ورځې، مېاشتې او کلونه را شمېرې!
زمانه مې مرګ ته ورولې.
زمانه هغه کپس دی، چې ما پر ځان را تاو کړی.
دا ختین، لرګین، ژیړ او سره او سپین شیان دي، چې تللي یا راځي.
هغه نه ځي نه راځي؛
هغه همدا اوس شته؛
نو د پرون او سبا خبره یې دروغ ده.
د بې‌خدایۍ ټوله فاصله، د زمان په کپس کې ده.

حال
۴۳

اوس؛
دنیا خدای پیدا کړې او خدایي ژوند په کې ځغلي،
منډې وهي.
سړي، رنګونه، قومونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچې دښتې او شنيلي غرونه،
ټول د خدای په سندره ډک دی.
چېرې نه‌دی؛ همدلته پټ دی.
همدا يې پوله، همدا يې ځاله.
زه يې له لومړی ورځې سر پورې ولاړ وم؛
زه وم، پرې تېروتلم.
چې ويې وينم، بيا مې د چا وژلو، اېلولو،
بدلولو او سمولو پسې، نه‌شي لېرای.
چې ويې وينم،
بيا ټول اورونه، او سيوري،
ټولې فاصلې او دامونه،
همدلته، نېږدې په نېږدې- لکه دا اوس،
په ځان کې وينځم!
او (يوه) ته، نغد ورګورم.
هر ژوندی يوازې، يوازې، په هغه غږ چې
خدای ورکړی،
نارې وهي: خدای يو دی.
نو زه په چا چاړه، ور تېره کړم!

حال
۴۴

راځئ يو نوی پېل ولرو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ، یوه بې ګیلو ورځ ځان‌ته-یعني ټولو ته- جوړه کړو.
راځئ، په ټولو څېرو کې، خپل ورک دوستان، دا نن کشف کړو!
راځئ یوه داسې ورځ- په دې زخم زخم ټول تاریخ کې-
دا نن ثبت کړو!
راځئ ځانونه- او نور- وړیا وګټو!
پر زړونو، باورونو او ټولو تفاوتونو مو، برکت شه!

حال
۴۵

درک یوه لحظه دی. او ناڅاپه پېښه کوي.
او بیا په اوږده مثنوي کې وربرې، وربرې، وربرې...
او ورپسې د متشریعینو، وړیاخور ټولګی، لیکه کېږي؛
زمان همدې ته وایي.
ربښتیا!!! (زمان) هم، د (فزیک) جنس دی.
اکاډمیک فکر لګیا دی، هستي تشریح کوي!
خو هستي هماغه یوه شیبه درک کې دننه ده.
لکه دا اوس!

حال
۴۶

درک، خرد را څرګندوي. خرد لومړنۍ پوهه ده؛
نه جوړېږي او نه یې حسي-ذهني ابزارو ته اړتیا شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ټول حقیقت زده‌کړه ده.
دادې حقیقت ژبه ده.
خرد، ټوله زده‌کړه ده؛
خو ټوله نړۍ چې چانې کړې؛
ټولګی او ښوونکی به يې ورځخه دباندې راونه‌وځي.
خرد دننه راويښېږي. دا ژوندۍ پوهه ده؛
همدا شيبه، همدا اوس!

حال
۴۷

اوس (حال)؛
مطلقه زمانه،
اوس د ابديت زمان دی.
نن، دا شيبه،
د سبا ورځې پرون، پاتې کېږي:
نو پرون پورې ټوله تړلتيا، د باد لاسونو ته ورخوشې کړه.
دغه شيبه- مخکې تر دې چې «پرون» شي،
در خپله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۴۸

حال؛ یوازنی زمان دی.
نه پرون شته، نه سبا شته؛
ټول په حال کې راټول دي.
د تېرې ورځې، د تللو څېرو، باد او باران وښلو توکو،
او مستعملو ویناو او کلمو ځای،
تازه څېرو، توکو او ژوندیو ویناوو نیولی؛
همدا نغد در خپل کړه؛
چې بیا «سبا» ورځ،
د «پرون» د ارمان کولو غم، در غاړې نه‌وي!

حال
۴۹

شیبه ټول ابدیت دی.
ساعت، ورځ، کال، پېړۍ: آیا همدومره عمر غواړو!؟
آیا ټوله هېله مو داده، چې زریزه،مېلیونیزه...او بله بله...ییزه دې،
زما عمر وي!؟
آیا په رښتیا دا منو چې عمر دې-ولو که یو میلیون کاله هم وي-
پای دې ولري!؟
شیبه، «شیبه» ده؛
خو په ټول زمان پوره ده.
لویه ستونزه، د شیبې کشف دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

يعني داچې په ټول درک او شعور او عاطفي- رواني حضور سره،
شېبه کې را ټول واوسو.
دا چاره يو شخصي- عملي، زيار غواړي.
نه‌پوهېږم، څه نوم ورکړم!؟
ښايي (تسليمي):
ځان، ذهن، هيلې، غوښتنې، اندېښنې او هرڅه، د خدای په نامه خوشې کول!

حال

۵۰

د خرد هسکې ۱

- مينه غواړئ؟
- هو!
تاسو ټول مينه غواړئ!
نو چې مينه غواړئ، لومړی نورو- بل يوه ته- مينه ورکړئ!
او نورو ته مو چې مينه ورکړه، مينه درګرځي.
مينه د خدای ده او هغه د هېڅا پوروړی نه پاتې کېږي!
راځئ، يوځل يې تجربه کړئ.
بې ضرره خندا، د مينې لومړی کلمه ده؛
هغه هم دا اوس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۵۱

د خرد هسکې ۲

څه ښه وايي «د خدايي مينې لوی تناقض دادی؛
مينه، ستا د ژوند تر ټولو ستر بری دی.
او ور سره په خوا کې، دا تاسو له نورو را جلا کوي!
ځکه نو لږ شمېر وګړي، اورلنې يا تودې مينې ته رسېدلي دي.
او؛
زمونږ د ژوند اساسي دليل، د خدای تعالی سوزوونکې مينې پر مخ، د غېږې پرانستل دي.»
راځئ دا نوې مبارکه ورځ، دغې مينې ته د غېږې، د پرانستلو په ژوندي فرصت واړوو!

حال
۵۲

د خرد هسکې: ۳

که غواړئ يو کار تر سره شي؛ نو په مينه ورته وګورئ!
مينه، هېڅ سيال نه‌لري.
راځئ! يوازې دا نن يو بل ته،
او خپلو چارو ته، د مينې له دريځه وګورو؛
پای کې به مونږ هر يو، د مينې درمندونه ټولولو!
مينې ته را زړور شئ!
شخړه، جګړه، ښکرجنګول، د غوا او غوايي او هر څاروي زده دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه، زړور زړه غواړي!
لکه خدای تعالی چې په‌خپله هره چاره کې، زړور او بې‌مانند دی!
په مینې سره، سوچه خدایي رنګ خپل کړئ: هلئ دا اوس ښیېم!

حال
۵۳
له اوس پرته بل وخت نه‌شته!

دا ورځ څه شوه؟
هاااا! دا شیبه څه شوه؟؟
زه د شیبې، ورځې، مباشتې
او کال یم که واړه زه یم؟!
زه دغه شیبه یم، څومره چې ویښه په ځان کې لرم-تېروم!
نن مې په‌خپلو ساه را ښکلو، ویناوو، چلندونو سره- پره، کړه.
وینې زما وې؛ ما تویې کړې.
ما (هغه) ونه لید.
ما خپلې کړې، وړې خواوې؛
دلته-هالته...
په سړي او مانفست یا عقل کې لیدې؛
ړنګې کړې!
لا کور، لا تیاره شوم؛ لا ډک لا جاهل شوم!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه:

پوره دولس کاله دمخه، له نوا رادیو سره د کار په مهال، ما د سبا تلویزیون له‌پاره(شین سهار) په نامه د خپرونو یوه لړۍ ولیکه، چې په پروګرامونو واوړي؛ خو د برخلیک غوښتنه دا وه، چې زه هلته له کار سره مخه شه وکړم، او دا متنونه ترننه، خاموش پاتې شي.

اوس یې په یو څه لنډون سره له تاسو سره شریکوم.

حال
۵۵

ژوند څرک وهي.

رنا اوریږي.

هستي د خپل ناپیدا سرنوشت په لور، لاره نیسي.

شیان، څیرې، څیزونه، کانې، غرونه...

د خدای له کوره راغلي څراغ کې،

سپینیږي؛

رنګ او شکل پیدا کوي.

او مور په‌خپلو سترګو کې، دغه ټوله دنیا پیدا کوو؛

نمانځو.

خدایا شکر!

برکت دی وي پر هستۍ چې د ستا له مینې، ساه اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۵۶

ورځ شوه.
زه ویښ شوم.
دنیا مخ لوڅ کړ.
زه هر خوا چې ګورم، ښکلا ده،
رنګ دي، غږ دی، رڼا ده،
او دا هرڅه له مینې جوړ شوي.
دنیا له مینې جوړه ناوې ده.
هر انسان د مینې شهزادګی،
یا یې شهزاده دی.
دنیا او کائینات یو مخ د مینې له څراغونو ډک دی.

حال
۵۷

ژوند ځغلي!
زمونږ زړونه تړپونه وهي،
فکر کې خاطرې را ویښیږي.
سترګې مو په رنګونو او خیرو پسې ګرځي راګرځي.
او دا ټول ژوند دی.(د چوپتیا دمه)
ژوند همدا حرکت دی.
ژوند هر حرکت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور په ژوند ډک یو.
هستي پر ژوند ډکه ده.
او څه چې سترګو ته راځي، یوازې ژوند ښکاره کوي.
نو اصلي شی ژوند دی.
څیرې او رنګونه او وزنونه،
هغه لباسونه دي، چې ژوند اغوندي.(د چوپتیا دمه)
مور یوازې هغه وخت ژوند وینو، چې په یوه څیره کې، را ښکاره شي.
نو دغه تشه او خلا چې مور یې وینو،
ټوله د ژوند له تومنې ډکه ده. (د چوپتیا دمه)
راځئ خپل لاسونه، پښې، سترګې، غوږونه،
خوله او ذهن... هرڅه ژوند ته ورکړو!
راځئ، چې د ژوند چینې؛ له ځانونو وبهوو.

حال
۵۸

ژوند ته ښه راغلئ!
خدایي غږ او رڼا جوړې کړې دنیا ته، ښه راغلئ!
جهان ښکلی دی.
جهان سپین دی.
جهان تش دی.
جهان په تشیال کې غځېدلی، چې
مور زده‌کړو خدایي مینه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځئ، خپلې سترګې د خدایي، پریمانه لیدلو ته پرانیزو!
راځئ خپل زړونه د دوستۍ باغونه کړو،
هلته خپلوان دوستان،
هېوادوال او نړیوال او
ټول ژوند را میلمه کړو!
راځئ وښیو، چې مور خدای له‌پاره، د خدایي مینې رنګین باغونه یاستو!
ټوله مینه دې خدای ده.
خدای یو؛ خو د هرچا دی.
هستي، د خدایي مینې د سمندر،
راوړي ځګونه‌ومرجانونه دي.
مور یو یو، د خدایي عشق او رحمت د اقیانوس،
رنګین ځاځکي او عطرونه یو!
پر هستۍ دې برکت وي. پر مور- ګلستان ګلستان زړونو- دې برکت وي!

حال
۵۹

مینه، راچاپیره ده.
زمور دنیا مینې جوړه کړې.
دغه سباوون مینې رالیږلی.
دا تازه هوا، د مینې خبر را ته اوروي.
دا سپینه ورځ، د مینې نښه ده.
د ونو دا شنه رنګونه، مینه ښي.
د مرغانو دا تازه غږونه، د مینې سندره وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کور، دا اور، دا مالت،
دا کوخه او دا کلی،
ټول، مینې جوړکړي.(د چوپتیا دمه)

حال
٦٠

مور په هره ښکلا کې خپله ښکلا وینو.
مور په هر تازه شي کې، د ځان دننه تازه شیان راویښو.
ټوله ښکلا دننه ده، چې زما
او ستا له‌خوا راویښه شي.
راځئ، دغه ښکلا، په ټوله ورځ کې، راوباسو.
او هستي او مخلوقات ورباندې ونازوو.
هو! مور د خدای ټولې هستی ته، په‌خپلې مینې سره،
میلمستیا ورکولای شو!

حال
٦١

ای دنیا!
ته څومره ښکلې یې!
دنیا! نن دې بیخي تازه وینم!!
دنیا! ته هغه څه یې، چې پخوا مې نه یې لیدلې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا! ته د نن دنیا یې؛ نوې، تازه، له عطرونو ډکه!
دنیا! ته ددغې شېبې دنیا یې؛ نوې یې.
او زما زړه په څېر معصومه یې!
دنیا! ستا هر بچی،
هر کانې او سمندر څاڅکی،
«کوه‌نور» یا «آب‌حیات» کېدلای شي!
دنیا! ته د خدایي ارادې، نوی، تازه او ددغې شېبې،
کوچنی لنډی‌وجاپانی (هایکو) کېدلای شې؛
خو چې زه د خدایي ارادې، د لیدلو سترګه واوسم!
هو! دنیا خدایي خط دی،
هر خدایي مین له‌پاره.

حال
٦٢

هستي څومره چوپه او خاموشه ده! ژوند څومره آرام او ساده دی. دنیا څومره آرامه او بې‌غرضه ده!!!
هرڅه چوپ او خاموشه دي.
زموږ جسم هم ارام دی.
زموږ احساسات او عواطف هم آرام دي.
زموږ زړه هم آرام دی.
موږ له ټولې هستۍ سره، پخلا او آرام یاستو.
شېبه، د ابدیت ژوندی اقیانوس دی. (د چوپتیا دمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
٦٣

هاااا...ی! جار جار چوپتیا!
چوپتیا چې نه وي، خدایي غږ به څنګه واورو!؟
د دنیا له اختراعي غږونو باید بیټرۍ ووېستل شي،
چې سپینه خدایي سمفوني، روح ته شېدې راکړي!
موږ ددغې سمفونۍ مادي څېړې یاستو!
موږ کې د جنت نغمه پټه ده.
دا باید را ښکاره شي؛
دغه نن؛ دغه اوس!
یوازې مینه کولای شي، د جنت رباب، په سروکې او لنډې غزل،
یا مولانا رومي غوندې مثنوي، ترجمه کړي.
خدایا شکر، هرڅه مې زده وه!
هرڅه مې په زړه کې وه.
او اوس زړه دمخه دی،
زه د زړه په ګامونو، دنیا ته ور وځم.

حال
٦٤

سلام، ای نوي سهاره!
سلام، ای ګلانو، چې له خاورو راټوکېدلي یاست؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو جنت پر حواسو راپاشئ!
سلام، ای د ونې بې‌شمېره پانو!
سلام، ای صبح نووتازه!
تاسو ټولو شکر ادا کولو په‌خاطر،
لویه نڅا جوړه کړې، چې ژوند زمور حواسو ته،
ښایسته شي!

حال
٦٥

هرڅه پرېږدئ، یوه، واړه شي؛
لکه ګل ته وګورئ!
مور باید د ژوند ښایست له دغه ګله واورو!
مور باید د ژوند معصومیت،
د شبنم په یوه څاڅکي کې، وګورو!
مور باید د مینې کیسه، د یوې مرغۍ،
په (غوچ غوچ) کې، واورو!
مرغۍ، کور- کوډله جوړوي،
چې د مینې تخم، تیغنه ووهي!
ګل، له ځانه راوځي، چې د مینې باغ شکل پیدا کړي.
مور یو بل ته خاندو، چې د خدایي عشق‌ورحمت اقیانوس،
شکل‌وهندسه، پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
٦٦

د خدای انسانانو!
گورئ، مور په یوه نوې او تازه ورځ کې، ساه باسو.
مور نوې دنیا ته راغلو.
دا یوه نوې ورځ ده.
هر ځل، د خوب له بستر راپورته کېدل، نوی ژوند دی!
زه، هغه څوک یم چې پرون نه وم.
(زه، ته، هغه) نوی،
زمان‌وشیبه نوې،
هستي او دنیا نوې،
هرڅه نوي او تازه دي؛ خو چې په مینه ورته وکتل شي.
ژوند، همیشه نوی او تازه دی.
مور، په دغه نوي زمان (اوس) کې هغه کارونه کولای شو،
چې دمخه مو نه‌دي کړي.
مور ازادیو چې نوې ورځ څه ډول پیلوو؟!
راځئ یوه له ریښتیاو او مینې ډکه ورځ پیل کړو!

حال
٦٧

نوې ورځ، نوې شیبې
نوی عمر، نوې هیلې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی فکر، نوی باور
او حاضر خدای... (د چوپتیا دمه)
ټول زمونږ دي؛ خو چې مونږ د خدای واوسو.
ژوند پاک دی. سپین دی. هیڅ نه لري.
ښه ده ځان وپوښتو:
ایا زمونږ افکار، هیلې او غوښتنې،
پردې ارزي چې د ژوند په رود سپرې شي؟ (د چوپتیا دمه)

حال
٦٨

ژوند تک سپین دي.
ژوند رود دی.
د رود رنګ د اوبو رنګ دی. په اوبو کې طلایی کښان، ښه ښکاري.
ماشومان چې د اوبو له غاړې ودریږي؛ نو د ګلانو پاڼې اوبو ته ور ډالی کوي.
لویان د ماشومانو پر دې اصراف خاندي؛
خو ماشومان د اوبو پر اوږو د ګلانو په شیندلو سره،
د اوبو د ژبې له شعر سره، د خپلو خندا ګانو ساز ملګری کوي.
راځئ که ژوند ته ګلان نه ورکوو؛ نو له خپلو زړونو یو سپین احساس ور خوشې کړو.
له خپلو فکرونو یو څه سپین فکرونه ور وبخښو.
راځئ ژوند مچ کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند هغسې بې غرضه تجربه کړو،
لکه ماشومان يې چې تجربه کوي.

حال
٦٩

دا چې يو؛ همدا ژوند دی.
او همدا مو ژوند دی.
خدای ژوند را اوروي.
ژوند، يو مينه ناک غږ دی، چې نيستي په هستي ترجمه کوي.(د چوپتيا دمه)
ژوند، په موږ کې دی.
ژوند، په ګلانو کې دی.
ژوند، په اوبو کې دی.
ژوند، په ونو او ډکو ويالو کې دی.
ژوند، په هر شي کې دی. او هر شی ژوند دی.
او ژوند د ستر مينه‌ګر، د مينې او رحمت د اقيانوس،
له باغونو او رودونو را پياده کيږي.
مينه‌ګر، خپل د ګلانو او بلبلانو باغ يادوي،
مينه‌ګر، يو يو څاڅکی روح،
يادوي.
او له همدې خاموش غږه،
د باغ هره ونه،
هره پانه او هره لښته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوري او ناڅي او د لوی مینه‌گر،
مینه، په ستره نندارہ بدلوي.
نو موږ په‌خپلو لاسو، پښو، سترګو، غوږو
او راز راز خوځیدو سره،
مینه، څومره څرګنده،
او اوس څرګندوو؟
راځئ له خپل فکر، حرکتونو
او فعالیتونو، دغه خالصه مینه، خوشې کړو.

حال
۷۰

هاااای، شکر خدایه، ژوند راغی او زه یې را ویښ کړم.
زه ژوند وخوځولم. ژوند ښوري او ما زنګوي.
زه، د ژوند په جنتی غیره کې، آرام کوم،
څملم، هوسا کیږم.
او ژوند دادی ما په مینه‌ناکو وږمو سره را ویښوي. (د چوپتیا دمه)
هو، دا بختور ژوند دی.
زه بختور یم، چې د ژوند یو اتوم یم.
څه چې وینم ژوند دی؛ د ژوند رنګین خپلواک اتومونه دي.
څه چې شته دي ټول ژوندي دي.
ژوند، په راز راز بڼو او څیرو او نومونو، خپل ژوند تازه کوي.
یوازې د ژوند ارته زانګو ده، چې دومره ستره نړۍ یې، خوځنده ساتلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایا! موږ بل څه نه‌لرو، بل څه نه‌شته، بل څه نه ګورو،
یوازې ته یې، ټول حقیقت ته ته یې.

حال
۷۱

که خدای نه‌وای؛ نو به څه ؤ؟ ژوند او دومره له شمېره وتي ژوندي به، له کومه کېدل؟
که ژوند نه وای، خدای به مو څنګه پیژانده؟
نو، چې خدای ونه پیژنو، اوسیدل په څه ارزي؟ (د چوپتیا دمه)
خدای شته. ژوند شته. زه یم. هستی شته. نور هم شته.
یوازې هغه څه شته، چې خدای غوښتلي.
ژوند او ژوندي، د خدای د ارادې څرګندېدل دي.
راځئ، ژوند ته لاره شو.
ژوند ته سترګه شو.
ژوند ته خبره شو.(د چوپتیا دمه)
یوازې هغه کسان ژوندي دي چې ژوند پکې روان وي.
او ژوند ورنه روان وي. (د چوپتیا دمه)
ژوند زموږ فکرونه او خبرې دي.
ژوند زموږ ارادې او خواږه- ترخه کارونه دي.
او؛ ژوند زموږ په سترګو کې رنګین، او راز راز څېرې او تصویرونه دي.
(د چوپتیا دمه)
راځئ، خپل ذهن، خپلې خبرې، خپل غوږونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې سترګې، له ژونده ډکې کړو.
راځئ، ټولو ته، (ژوند ژوند) ووایو.
راځئ، ټول ژوندي ژوندي وویښو.
راځئ، د ټولو ژوندیو له خولې، د ژوند ټوله ترانه واوروو.
همدا نن، همدا اوس.

حال
۷۲

ورځ شوه. دنیا رڼا شوه.
دنیا زما په سترګو کې، پیدا شوه. (د چوپتیا دمه)
دنیا، زما په سترګو کې ځای ونیو.
دنیا، زما په غوږ را ننوته.
زه، د دنیا له غږ او له رنګه ډک یم.(د چوپتیا دمه)
دنیا غږ ده. دنیا ترانه ده. دنیا له خبرو جوړه ده.
موږ د دنیا، رنګین غږونه اوروو(د چوپتیا دمه)
موږ غږونه اوروو؛ ځکه دنیا را ته شته. که غږ نه وي؛ دنیا مري.
دنیا د غږ دنیا ده.
دنیا یوه لویه سندره ده.
راځئ په ښایسته او مینه‌ناکو غږونو، د دنیا سندرغاړي شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۷۳

دنیا، د غږونو ویاله ده. هره خوا چې ګوروو؛
غږونه را اوري.(د چوپتیا دمه)
آدمیان غږیږي، مرغان غږیږي؛
د هغو ژبه، زمږ له‌پاره، ترانې جوړوي.
باد غږیږي؛
د باد غږ مږ د وریځو، په حرکت کې وینو!
ونې، بوټي، شنبلي، وږي، پالیزونه، ګلان
او میوې هم، خپل، خپل غږونه لري(د چوپتیا دمه)
ټول طبیعت غږونه او غوږونه لري؛
کنه لمرګلي، د لمر په لور نه ور کتل.
کنه اوبه په وچو زمکو نه ورتلې؛
کنه په ژمي پسې پسرلی او ورپسې اوړی،
او ورپسی منی او ورپسی بیا ژمی نه راتلل.(د چوپتیا دمه)
ټول څه هم غږ لري، هم رنګ او هم یو بل اوري.
ټول طبیعت یو د بل له‌پاره ترانې او سندرې وایي؛
ځکه خدای داسې سندربول پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۷۴

واه واه! ښه خوږ سهار دی!
څه سپینه ورځ ده.
دنیا د مېلیاردونو انسانانو او بې‌شمېره موجوداتو، ژوندی ګلستان دی.
دا سترہ سمفوني باید واورو؛ کنه ژوندي به نه ؤ!(د چوپتیا دمه)
دنیا غږ ده.
دنیا د ناتمامه خدایي غږ، نقاشي ده.
هرڅه ددغه بې‌متنه غږ له اتومونو را پنځېدلي.
(د چوپتیا دمه)

حال
۷۵

غږ د ژوند سا ده. دنیا په خدایي غږ او رڼا ودانه ده.
له بې‌غږۍ سره، هرڅه مري.
هرڅه هیریږي، هرڅه ورکیږي.
غږ، د هستۍ نوم دی(د چوپتیا دمه)
زه له هغې شیبې یادیږم؛ چې ونومول شوم.
ګل له هغې شیبې شته؛ چې ګل ونومول شو.
دنیا له هغې شیبې شته، چې ونومول شوه. یاده شوه.
مور د غږ له لارې دنیا مومو.
مور چې د هر غږ لاره ونیسو؛ یو شی مومو.(د چوپتیا دمه)
د غږونو باران دی بختور وي. (د چوپتیا دمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال

۷۶

رڼا ۱

ژوند پرک وهي.

نور اوريږي.

سيمه، چاپيريال، دنيا ځليږي. (د چوپتيا دمه)

موږ د نور په وړانگو کې لامبو.

موږ د نور د سمندر لامبو زن يو.

نور د روح خوراک او څښاک دی.(د چوپتيا دمه)

نور پرک وهي.

څيرې، شکلونه، رنگونه؛ ټول د نور له وړانگو جوړ

بيتونه او شعرونه دي.(د چوپتيا دمه)

دا خدايي نور دی چې شيان شته.

دا نور دی چې شيان را ښکاري.

که نور او رڼا نه وي،

هرڅه پټ او ورک پاتې کيږي.

حال

۷۷

رڼا ۲

ورځ ده.

رڼه ده، شيان، څيرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او انسانان رانه دي.(د چوپتيا دمه)
که رڼا نه وي، زمور پښې به کوم مزلونه ووهي؟
که نور نه وي، ښکلاوې به څنګه ووينو؟
که لمر نه وي، ورځ به له کومه کړو؟(د چوپتيا دمه)
د رڼا رودونه له لمره را بهيږي.
زمور د ګلانو او نيالګيو او فصلونو په لور را روانې چېنې،
او ويالې او لښتي؛ ټول له لمره ډک دي.
ګلان هغه وخت اوبه څښي چې لمر وي. (د چوپتيا دمه)
لمر له مينې ډکه مور ده.
لمره له شنه سهاره، تر زيږي مازديګره،
خپل نباتي او حيواني اولادونه، د نور په تيو، ماړه ساتي.

حال
۷۹
رڼا ۳

نور- لکه غږ، زمور له‌پاره ساه ده.
نور، زمور له‌پاره ژوند دی.
نور، ساه ده. نور ژوند دی.
نور، خدايي مينه ده؛
له ټول ژوند او مخلوق سره.
نوروغږ، د خدای خبره ده.
نور، زمور فکر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمور نړۍ لید دی.
نور، د خدای نښه ده.(د چوپتیا دمه)

حال
۸۰
رنا ۴

رنا، زیری دی.
رنا، ورځ ده.
مور هره ورځ، د رنا په لوی او ابدي څراغ کې، گورو.
شمعې، ډیوې، لاټینونه، الیکینونه،
لمپې، گیسونه،
او ټول ډول څراغونه ټول،
د رنا واړه واړه، څاڅکي دي.
مور د رنا په باران کې ژوند کوو،
او ټوله رنا له خدای څخه راځي.(د چوپتیا دمه)
رنا، د خدای ده.
مور د رنا په قلمرو کې، د الهي برکاتو میلمانه یاستو.
خدایا شکر!
دا اوس، مور ټول ستا د رنا میلمانه یاستو.
مور ټوله ورځ، ستا د نور له څاڅکو د ژوند سا اخلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
۸۱
کائینات ۱

سهار شو.
کائینات را ویښ شول.
ژوند منډه واخیسته!(د چوپتیا دمه)
زه یم.
دا زما کور- زما اور دی.
کور، د زمکې پر اندام، دیوال او دروازه شوی.
او د زمکې لوی خاورین مرغه، په تشه فضا کې،
په الوت و په نڅا ده.(د چوپتیا دمه)
کائینات نفس باسي.
کائینات ژوندي خدایي هېوادونه دي.
کائینات، د غږ په بې‌متنه ژبه، د ژوند نغمه غږوي.(د چوپتیا دمه)
هستي له غږ ډکه ده. کائینات د غږ لوی (نیستان) ده. چوپتیا دمه)

حال
۸۲
کائینات ۲

کائینات زما زمکه ده. کائینات د ټولو مخلوقاتو،
رنګین کلی دی.
کائینات سپین متن دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې غږ او رڼا- دا اوس- په کې اکسیجن شړي او مور عمر کوو.(د چوپتیا دمه)

مور د کائیناتو د ابدیت په عمر کورنی،

غړي یاستو.

ټول مخلوقات، د کائیناتو واړه- زاړه،

سپین و خړ،

لوړ او ټیټ، غړي دي.

هرڅه د خدایي ارادې په معنا سنبال دي.

هرڅه د خدای دی او خدای یوازې یو!

هرڅه د خدایي علم‌وحکمت، ژوندي اتومونه دي.

هرڅه د هستۍ د سترې او ابدي همغږی،

تالونه او خپلواک بیتونه دي.(د چوپتیا دمه)

حال

۸۳

کائینات ۳

اه، شکر خدایا!

شکر دنیا ټوله نوې او تازه ده.

زه نن هغه دنیا ګورم چې هیڅ‌مهال نه وه.

دا نوې دنیا، نوې نړۍ، نوی اوس،

او نوی ژوند دی!(د چوپتیا دمه)

زه نن نوي کائینات ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کائینات ټول نوي او تازه دي.
دا کائینات ژوندي دي.
کائینات له ژونده ډک دي.
کائینات خدای پیدا کړي.
کائینات له غږه ډک دي.
کائینات نه پرانستل شوي کتابونه دي.
(د چوپتیا دمه)
ټول خبرې کوي.

حال
۸۴
کائینات ۴

ورځ نوې ده.
شیبه نوې ده.
فضا نوې ده.
د خدای هستي او کائینات نوي دي. (د چوپتیا دمه)
کائینات ځکه وینم، چې د خدای د قدرتونو زده‌کړه وکړم.
کائینات ځکه مخ لوڅوي، چې زه د خدای رحمت ووینم.
دا ټول کائینات، د عشق‌ورحمت د اقیانوس څاڅکي دي.
کائینات زما د زده‌کړې ښوونځی دی (د چوپتیا دمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال

۸۵

کائینات ۵

زه د زمکې اوسیدونکی یم.

زه په زمکه اوسم.

زه په زمکه کور او کلی لرم.

زه په زمکه کار او ژوند کوم.

او زمکه د کائیناتو یوه څانګه ده.

زمکه د هستی یو ګل دی.

او زه په ویښه له زمکې سره یم؛

خو چې شپه شوه،

زه پریوتم،

حواس مې ویده شول، ذهن مې ارام شو؛ زه بیا

چیرې را ویښیږم؟

زه په خوب کې کوم ځایونه ګورم؟

مور په خوب کې د کومو زمکو میلمه یو؟

زه څنګه دا تازه او نااشنا زمکې ګورم.

هغه څوک دي چې زه په خوب کې ورسره اوسم،

ورسره مینه کوم،

ورسره ناسته او ولاړه کوم،

او ورسره زده‌کړه کوم؛

دا د ابدیت د نژاد څوک او څه شی کیږي!

نن لوی کار را له غاړې شو!(د چوپتیا دمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال
٨٦

حال، د زمان ژبه ده.
او تر هغو چې د اروا برخليک، په زمکه کې جوړېږي،
حال به سا کاږي.
که ژوند ؤ،
او که د خدای تعالی اراده وه،
د حال سمفوني به نوې څپې او تالونه راوړي.
تر هغې مو ژوند له برکتونو ډک اوسه!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library